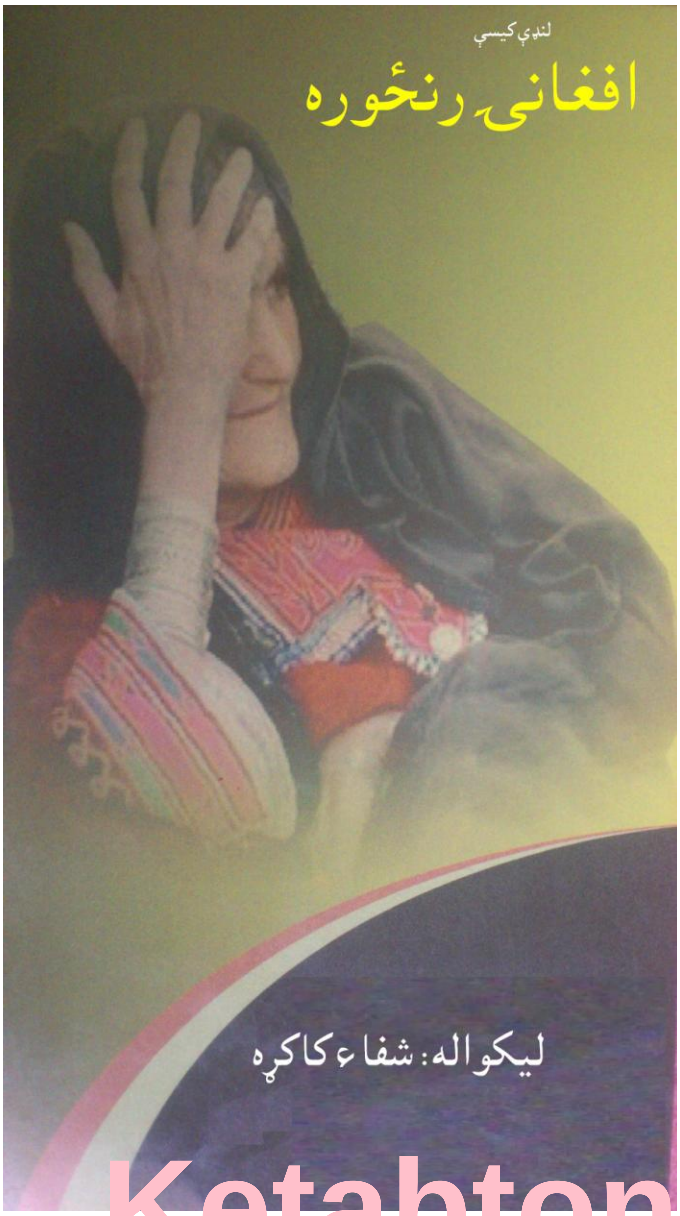

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق یې له لیکوالې سره دی

دکتاب نوم	....	افغانۍ رنځوره
لیکواله		شفاء کاکړه
دچاپ شمېر		(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال		جنوري ۲۰۱۵ع
کمپوز		عبدالقادرمجرم

بیه ۲۰۰ روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو وروڼو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چې هر وخت یې زما مرسته کړې او هر کله یې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته یې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاء کاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبري

خبري خوبېخي ډېري دي كه چېري زۀ خبروليكلوته كښېنم نوكتاب نه كتابونه به په ډك شي خوزۀ به داهڅه وكړم چي دګرانولوستونكووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زۀ منم چي زۀ نه يوښه ليكواله ، نه افسانه نګاره يم ، كېداى شي چي ډېروخت مي پر دغو سترګې پټې كړي هم وي خواخر هغه وخت هم راغلى چي زۀ يې پردې مجبوره كړم چي د ټولنې رنځونه او دردونه په خپله ماته ګډه زدكړه د لوستونكو تر لاسونو پوري ورسوم ، دا هڅه مي وكړه چي په كومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، كوم څه چي به ما وليدو يا به مي له چا څخه واورېدل زۀ هروخت خپل ضميرپردې مجبوره كولم چي دابوج له ځانه لېري كړه ،
په ډاګه ناري كړه چي دارنځونه اودردونه به موږترڅوځغمو راشئ چي ټول خپله ملامتياومنواودې خپلي رنځوري ټولني ته مخ ورواړووپه كومه كښي چي دچادحقوقو،رواياتو،ددين،مذهب ،ثقافت،تهذيب ،اقدارو،ژبي خيال ساتلوورځ ترهغه بله كمي محسوسه وو خلګ دخپلوښواقدارو،رواياتوقدرپرېږدي دپرېدوخويونه خپله وي دخپلي ژبي په ويلوشرمېږي په داسي ټولنه كي به څنګ څوك داتفاق،عدل،انصاف توقع وكړي
په كومه ټولنه كي چي هرسړى دخپل سرباچاوي اوسيالي يې هم له ښځي سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځي حق تلفي كوي دې نارينه چي دخپل ځان اصلاح نه ده كړې دټولني به څه اصلاح وكړي اوس كه چېري هلك يانجيلۍ يوناواړه كاروكړي بيادرستي ټولني په خولۀ كي داخبره وي چي موريې سم تربيت نه دى كړى دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسگاه ده هوموږمنوچي اوله درسگاه ودې ته بيايوځك هم فكرنه كوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنګه په څه حال كي دخپل اولادساتنه كوي يايې وكړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختياراتوته لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعليم كي فرق كيږي هغه كه ديني وي كه عصري داځه چي په خوراك څښاك،پوښاك په وركولوددې په مينه اودجائداد نه وكولوكي لاهم فرق ښكاره دی
دايوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغيږاوله درسگاده نوبياراشی چي پردې حقيقت هم سترګې نه كړوپټې اول مورپه ديني اوعصري علوموپه زيوروپوښودا اختياروركړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادبه صحت منده هم بلشعور وي كه نه وي نوبه يې حال هم دغه وي لكه اوس چي پرپيرانوملايانوډاكټرانويې نفس وخيږي خوبياهم علاج نه كړي پيدا
دډاكټرومريض ته سترګې ختلي وي دپيراوملاوتورپسه ته اوخوارني ښځي په دې شرمېږي وډاكټرته خپلې ناروغی حال نه شي ويلای
هم دارنګ زموږوښځوته له خپله داسه ورپيښه ده كه خوښې وي كه يور اوكه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه كوي نوهغه بله ورته وای چي خورجاني پرخولۀ لاس ونيسه داديښتنومتل دی وای (دلوراوخوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)كه چيري بياهم يوه ښځه دروانېدلوهځه وكړي نوهغه وخت كيسه تركيسه تېره شي راشي دخلګوخولوته ولوېږي بياخوخپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده
كله چي يوازي شم واخدای ته داخواست وكړم چي زموږدټولني وروڼواوخويندوته دومره وس وركړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه ګټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلماوورته دابرخه ورنصيب كړې چي دخپلي مور،خور،لور،مايني حق تلفي نه كوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق وركوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دي ته رااړوم چي مادخپلواولنيوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب يادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کيسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره يې زمارينمائي هم کړې ده

په اخيره کي زۀ پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مينه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشه زۀ درسره ځم ـ هغه د چا خبره " د مېړۀ يې په ايمان پاستی نه غوړېدو" ـ
يو ماښام چې لمر ولوېدو، ښه تياره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره غلې غلې راووته، مخه يې وکړه ، د مېړۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به يې شاته وکتل ، کله به يې پر لاره يوې او بلې خواته کتل ـ له شا يې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه شي ـ
يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړې لېوان يا پر لاره بل يو څوك رانه شي، تر لاس به مې ونيشي د پلار کور ته به مې بېرته بوځي ـ
د مېړۀ کور ته چې ورسېده ، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته يوګړۍ کښېنسته، شا و خوا يې وکتل ـ چارديوالي نه وه ـ که څه هم يخ وو خو دې له وارخطاۍ او منډو خولې کړې وې ـ له يوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا يې په خونه کې خبر ې اورېدلې ـ پلاروخېل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدورۍ ته نه ځې پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې يې تسلي وکېده چ ې څوك به را ووځي ـ
يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې يو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ سړي يې له بوټوسره سايه وليده ـ ږغ يې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي يو جواب نه وو.

" څوکه يې؟"   -

سوکه سوکه ور ننډدې شو " ولي درغ نه کوې، څوکه يې" -

بېرته غبرګ شو. دې داسي محسوسه کړه " سړی ووېرېدو - داسي نن

وي لرګی یاکاڼي ته لاګړي له واره به دي وولي"   -

سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه یې سر ور دننه کړی " مورې! تۀ

راشه زموږ د بوټو له کوټي سره یوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده

که لابله بلاده"   -

مور يې له خونې لالټين په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته - دې

چې دا ناسته وليد ه ټول وجوديې له يخ او وېري رېږديدو - دوی که به

هر څو وويل

" څوکه يې؟"   -

د دې له خوا جواب نه وو.

" ښځې! ته دا ښځه تر لاس ونيسه، خونې ته يې در وله، ښۀ اور ور بل

کړه - يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو"   -

ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه - دوی ټول بلې خونې ته لاړ -

ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چ ې دا انارګله ده ،

زما او ستا مېرور.

خسر يې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خیر ته چای، ډوډۍ ور لکړه، اور ته یې کښېنوه چې یخ یې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو یې صلاح کوله
" څۀ په کوو، بېرته یې د شپې ور ولو که........"
مشر زوی منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړی چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پیداکېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ
" بیا څۀ کول په کار دي؟" ـ
" بابا تر دې ښه خبره نشته چ ې دلاور ور ولېږو،پلار ته یې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ
دلاورکوټ په غاړه کړی، څادر یې پر سر تاؤ کړی،له یو غټ لرګي سره روان شو ـ
سهار یې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح یې وتړله ـ دواړه یو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او لیلا) ـ یو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو ـ
انارګله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نیمه لېونۍ)چ ې د کلي یو ښځه به وراغله، دې به خپل تندی ټکاوه " زما دي نصیب تر خاورو لاندي شي ـ یوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو،ناسته وم ـ په دوی ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان یوړو، هغه دا دی کال لا نه دی پوره دی مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كال پس يې ودې بل زوی ته كښېښنوله . هغه يې دوه كاله پس يوه لور وشوه . چې پيداسوه له هغې ورځې يې خولۀ وازه نيولې وه چغې يې وهلې خولۀ يې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خوابښي ورته ناستي وې .

په څو څو واره يې مېړۀ ته وويل " سړيه! دا ماشومه ډاكټر ته يوسه، دا خو چې پيداشوې ده چېغې وهي، خولۀ يې نه سره ورځي" .

"ښځې! بابا ته ووايه چې يويې شي، زۀ يې نۀ وړم" .

" ته نه شرمېږې چې په سپين ږيري پلار يې وړې . ته به اوږدې پښې كور پروت يې" .

" تۀ عجبه ښځه يې سر نه خلاصوې چې يويې شم په خدای كه په خپل كور كي د بابا او موركۍ له پېغورو ځان خلاص كړم . راته وای به تۀ خو هغه يې چ ې د اولو دوو مياشتو لور دي په غېږ كي واخیسته ،ډاكټر ته روان شوې".

" سړيه! زۀ څۀ په وكړم . هغه موركۍ خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په څو خواره ويلي دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې يې ژړا ښه ګڼله ". موركۍ خواره كله د شپې پركوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ كړي، په اور كي يې واچوي . كله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ كړي په اوركي يې پټه كړي . كله يې د ماشومي وسرته په كاسه كي اوبۀ يښي وي ، سكروټې را وا خلي په كي وژني يې . كله نوښادر(خوری)په اوركي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا يې را وكاږي بيا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خیال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی یې کړي" ـ

"ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکۍ ـ ماته چې بله ورځ رانه شې او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي" ـ

شپه انارګلۍ او خوابنۍ ورته تېره کړه ـ سهار خوابنۍ، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه يې په غېږ کي واخ ېسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو، د دۀ د کور له شا لوړ د غرۀ په لمن کي د هدیرې دسمالونه رپېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو، انارګله او خوابنۍ د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خوندیې وکړو چې انارګلۍ داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخیستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خورې ته ورغلې، خوابنۍ د ماشومي کیسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعویذه وروسته وویل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زیارت ورځ ده، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زیارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نیکه دی ـ تر نیکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هدیره ته دعاو کړئ" ـ

انارګله او خوابنۍ چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ یو نری کږه وږه لاره د ملاصاحب د نیکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلۍ له خپلې خوابنې ماشومه په خپله غېږ کې واخیسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېښنسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو څو کانې یې له یواو بل قبر څه را واخیستو .

خوابنې ورته وویل " لورې! تهٔ ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، تهٔ به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعویزونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سرې ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسې ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښنته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . تهٔ خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نری جګه، ژړ مخ، جګه پوزه، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څهٔ په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" موريې! څۀ ناروغي يې وه او د څو کلو وه" .

"لورې!د اوولس،اتلس کالو۔ په دولسم کي يې سبق ويلو - يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخوړل"-

مورکۍ بيا په ژړا شوه - هلته د انارګلې تاځيله وه چې خوابدې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ ځاره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو پوښتني ځيني وکړې -

"لورې! ورونو يې مړي وکړی - يوار خو له ځايه بې ځايه شو - څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مېښي کولې - وروڼه يې دوه په جېل کي وو ، يو او بل مو ور ليږلو هغه ننواتي پرکولې چ ي يو ډول روغه راسره وکړي - په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کاڼی له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو - که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو-

دې خوار ې هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډه کي مۀ ورکوی -چې زاری يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبلېدې به -

اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه يې ورسره وکړه - په ډنډه (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ - لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او وروڼه يې په نوی غمه اخته کړو - اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي - پلار او وروڼه خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه ـ زما خو د مور زړۀ دی زۀ يې ښنګه هېره کړم“ ـ

انارګلې چې وخوابنې ته وکتل، خوابنې يې د ملاصاحب د خونو شاته ناسته وه ـ په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وړه ځانګو وليده چې ژړدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل ” پخوانو څومره ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دی چې نه يې لرې هم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیك جواب

بسم الله الرحمان الرحیم

زما وړوکې خورکۍ سلامونه!

هیله لرم روغه جوړه به یې ـ لیك دي راورسېد و، له لیکه دي څه داسي ښکارېده چې پرېشانه یې ـ خورکۍ زۀ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره کي د ښځو ژوندګران دی ـ دلته له خلګو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم کتل کېدای شي یا کتل کېږي ـ تۀ به د دې مقابله کوې ـ زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوې، لکه عصمت ورور۔

ستابه په یاد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدوری له تله، ما او تابه دی په سکول کي ګرځاو ۀ ـ مېړه م به هره ورځ راته ویل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ یې په غېږ کي ګرځوی ـ له خپله سبقه مو ځان یستلی وي " ـ بیاچې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چ ې په خپله سکو ل ته تلی ، موږ څومره خوشاله وو.
چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په یاد وي چې زموږ په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لږمه هم نه وه .
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سختر ې، د بل د کور مزدورۍ چې موږ ته به یې د بل د کور زړې جامې، سړې ډوډۍ راوړې، ځان یې نه په شرماوو، په موږه یې سبق ویلو.
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبیب هغه دی چې پر ورغلي وي" .
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ یې . د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاېېږه کوې . ته به نه یې خبره چې اته (۸) بجې کېږې ،زما ډیوټي ختم کېږي بیا به هم د بل ملګر ي تر را تلو زۀ په انتظار یم چ ې کله هغه خپل شیفت ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم .
دورې ښې وسوچونو ته خلاصه شم . هغه ورځې و شپې را په یاد شي، د بابا د سالنډۍ ناروغي . د څه کار کول نه وو ، مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې یې وینځل، ډوډۍ یې پخولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کي ځهم لویه کړې، په کوم کي چې یې زۀ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زۀ یې ستا د پاره او ځیې د خلګو د خدمت د پاره ـ
خو بېلتون مي کله کله په کرس کرس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له ځنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کرس کرس مي وژړوي ـ
ځخبره یې چې د ژوند دا سترې ورځې ،لوړې ،د وېري شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مي لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفلرش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفلرش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ
خورجاڼې! ځخبره یې، زۀ دا ټولې سختۍ ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د ځنګ په کمره کي دوې نورې نرساڼې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ ته راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبرې دي چې دا وږې وید ېږي ، روپۍ نه خرځوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راو وځم چې پر سړک ودرېږم د
بس د راتلو په انتظار کې ولاړه يم ـ د هوټلونو د هګيو،پراټو
ښۀ بوی مې بېخي ډېره زوروي ـ کله کله خو دومره بې صبره
شم له ځانه سره ووايم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ
را واخله، ښۀ ځان په موړکه ـ بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه
پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدورۍ، نشړۍ ورور او ستا
مستقبل را په ياد شي ـ په دې کې بس را شي ز ۀ هغه ډول
وړې ور وخېژم په بس کې په دې سوچونوکې ورکه يمه ـ دا
ښې دي چ ې د سکول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يو ۀ بس
کې سره ځو ـ
اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال
کښنته کېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښنته کېدو ځای راځي
دوی، راباندې ږغ کړي "مېډم ستا د کښنته کېدو ځای را
ورسېدو" ـ
په هسپتال کې به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو
کوم حېثيت دی ـ نارينه ډاکټران او نور استاف په کوم نظر
ورته ګوري ـ يوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چاى څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي.

ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي.

دۀ کټ کټ وخندل. "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې، په دې ځاى کي کم داسي کار دى چې هغه نه کېږي".

زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډېوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه.

زما له وخته داعدت وو چ ې د ډېوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل. په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسېتو. په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو.

بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه. زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم. مورې! تاسو څۀ غواړى چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځى، دا ظاليمان مو شکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لورې! زموږ په حال او وطن دې خدای مهٔ خبروه“ .
د سهار لس نيمې (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې يو سپين ږيرى
کاکا راغلی، ودرېدو . خړ خيرن پټکی ، توره څيرې سدرۍ ،
سپين خېرن څادر يې په بغل کې نيولی وو . ”لورې! په هغه
بل وارډ کې دې ډاکټر سيد غواړي“.
زهٔ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سيد د
کاکاو رنځوره ته ولاړ وو“ګلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونيسه
،سوکه سوکه يې ډرېسينګ روم ته راوله ، اپرېشن يې ګورو
چې خراب شوی خو به نه وي“ .
ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډريسنګ روم ته مې ور
وستله، پر کټ مې پرې يستله . د پټۍ د خلاصېدو هڅه مې
وکړه . ډاکټر سيد وخندل ”لېوړې! دا ډول اپرېشن ته لاس ور
وړل نه دې ښهٔ . ورشه يوار لاس واش کړه “. چې زهٔ واش روم
ته ورغلم دی را پسې راغلی ”ځاوس په اشارو نه پوهېږې“.
ښه پوهېږم لېکين ز هٔ چې له کوره راو وتم، مور راته وويل
”لورې! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې“ . زهٔ په دې ستا په
اشارو سر نه خلاصوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ې له کوره را وتم، پلار ر اته وويل چ ې "ښځه دي خوښېده، ورته وايه بيا يې خوښه خپله ده".
"نه په دې ښۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت نه جوړوم". دا ډول يوه خبره دۀکوله او يوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو هڅه وکړه، ما چيغه کړه. هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه، له دباندي يو ه نرسه، بل هغه وارډ بووی دننه راغلو، وماته چې يې ويلي وو "په ورور مۀ راته وايه، نيت مي خراب دی".
"څۀ کيسه ده".
زما ګوته په دروازه کي بنده شوه. دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم. په استاف روم کي ناسته وم، ژړل مي. هغه ډريسينګ روم ته راغلې نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ويې ويل "ځولاړه شه، نن ستا پر ځای ډيوټي زۀ کوم".
زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه. په رکشه کي کښېنستم، دې هسپتال ته ځم. په روانه رکشه کي د رکشې والا خبرې کولې "خير خورې! په هسپتال کي دي ناروغه دی".
هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”څۀ په وشو“.

ما يې ځواب نه کړو ور .د هسپتال په ګېټ کي رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کي مي په لاس کي راسره وړی کتاب په کړکۍ کي کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېښنسم، ښۀ په زوره زوره مي وژړل ، په هغه ژړا کي دې سوچونو وړې وم ”خدايه! دا دي څۀ ستړی ژوندرا په برخه کړی دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کي مزدوره، هغه ورور نشيي چې مور ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدي ښار کي په يو او بل هسپتال کي مزدوري کوم.

مزدوره وای، مزدوري مي کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور. په يو داسي ټولنه کي دي پيداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.

خدايه! ز ۀ خو دي په داسي ټولنه کي پيداکړې يم چ ې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق ن شته. ډاکټران ، وکيلان،استاذان يې په دې بلا اخته دي، خواهيشاتو تر دې ځايه رسولي دي چې هيڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته يې له پرېدي جنګه نه راګرځي چې راګرځېدلي دي هغه يې په نشو اخته دي“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم ، له ځان سره مي وویل
د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي
لويږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، ځاپېره
په کار ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړي څۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سړه دښادئ خرۀ دي شړه، تور ګړنجی یې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو.

"ښځې! تۀ پورته شه، ډېرې خبرې مۀ کوه . چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (څلوم)".

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي . هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی . هرهشپه پرسپېدو روان یې، یوه زۀ دا بوټې سوځم ،که یې د کور نورې ښځې هم سوځي . نورې به ښې بې غمه په خوب ویدې وي . یوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم». دوه درې واره یې له ځانه سره داسي ووئیل . د ۀ اورېدو، یوه زۀ خواره به راپورته کېږم ، منډي به وهم .

"ښځې! نیمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه، خولۀ ونیسه . که درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترګې وخېژي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابیاله ځانه سره وګوښېده ـ دی چې په دروازه کي ولاړ وو. یو ګوټ یې په پښنه کړی وو ،هغه بل ته یې لاس کړو " ښځ بیا رېښتیا که د پلار لور یې خولۀ وخوځوه".

پوه شوه چې زیاته کار خرابېږي ـ ولاړه شوه ، پر انګېټې یې چائینکه کښېښووه ـ کوشنی زوی یې را پورته شو و چغې یې وهلې ـ هغه وخت بجلی نه وې ، په څراغ یې ګزاره کوله ـ سرې دباندي وتلی وو.

له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کي ودرېده ـ سر یې دباندي ورښکاره کړی ، تکه توره تیاره ،چوپه چوپتیا. امیان څۀ کوې ، ملایان به لا ویده وو ـ یو چرګان ویښ وو ، وزرونه یې وهل ، اذانونه یې کول ـ

په دروازه کي ولاړ ه ، په دې سوچ کي ورکه وه چ ې " دا لېورونه مي وګوره ، ښې نوکری لري ،یو په لېویز کي بل په جنګلات کي ـ دا زما خوار سړی وګوره چ ې ټول ژمی بوټې راوړي چې د کور بوټې پوره کړي بیا یې کلیوالو ته په بیه راوړي اوس یې خوا ځکه په بدېده چې د ېر کمزوری وو.

چې ژمی به تېر شو بیا یې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول ـ مځکې یې ماتولې ، ښاخ تراشي یې کولې ، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو"۔ چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه
"سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دې مشر
جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ور کوې"۔
حمیدالله چې تر دواړو ورونو مشر وو، ورته غصه شو
"ښځۀ ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ
له ورونو څخه وېش وکړم"۔
"یا مۀ یې کوه۔ ته په دې خلکو کې لاړ شه، وګوره چې یو
بل څوك هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا
یو ته یې"۔
یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسېدو۔ لرګی ته یې حمله کړه۔ د دوی دوو په دعوه ټوله را
ویښ شوۀ۔ ماشومانو چغې وهلې۔ زما په خیال اخر دی هم په
دې چپ شو،لرګی یې تس کړو (وغورځاوه)چې ورونه او
ورېندارګانې را خبرېږي۔ پخې چای یې پرېښودې ، په
پټو(څادر)کې غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو۔
دې خپل ماشومان کرار کړو،پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې۔ د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې
کاوۀ، ټوله ورځ ستړی ستومانه وې ۔ تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې ماښام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.

دۀ له بدنی ځخه ځه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي. خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې ځۀ په کوې ".

"سرېه! ستادي دښادی خره شي خو نفس را وکښو. په خونه ۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځ ې! ځۀرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".

چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه. خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ، درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې.

حميدالله "دايې دننه".

بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خوږې ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله ورې لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولي ده ". دې ووئیل " سړیه! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، موږ ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه، موږ ځان ته سړه".

شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی وموږ ته هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك سترې ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل "ښځې! داشاه بي بي رښتیاوای ".

بانوخبره دلې دوري کړه، اخر یې مجبوره کړه چې ورته ووای "هو سړیه! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم، دا ډوډۍ به دي په هېره شي".

"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سړيه! چې درته ويلي مي واى تا   نه منل، نه زما د ويلو فلئيده وه - يوه ورځ مي درته وويل سړى ه! داروپۍ له ځانه سره ېږده - د ورو ېږ ځۀ په باور ده، يو ورځ به وېش درسره وکړي بيابه په ځان حېران يې - نه دي دي اورېدلي واى چ ې د ورور لاس له کاسې در څخه وخېژي تربور شي - تا څه کي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ   رد راته وويل - اوس درسته مياشت وشوه ، هره ورځ ورته وايم لالا دا شاه بي بي ناروغه ده، ډۍ يې يو ډاکټر ته يوشه - دۀ خو اول ويل   "ښۀ دى چې تنخوا وا خلم "- اوس چې بيا ورته ووايم دى واى "تنخوا مي تړوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ډۍ يې وينې چ ې دا دومره کور راپسې دى"-

"ښځې! زۀ به که خير   وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعويذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زۀ يو څو روپۍ پيدا کوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر کليوالو يې خرڅول - زر دوولس سو وه روپۍ يې په جوړولې   ، تر هغه وخته شاه بي بي له پښو ولوېده -

لنډه داچې يو سهار له کوره راووتو ، حميدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ کي اخيسته، تر هغه چې بس ته وختو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا ! ځدي بلې چوکۍ ته را شه ،ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم کښېني". هغه کاکا ولاړ شو ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي شاوخواځه کوې ، بانو پر څنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور اړاوه.

شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې خ ٔ ویل، کله څه . دې وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره وکړه، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي به جوړه شې".

پر څنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې ورواړاوو

"بانو یې؟".

"هو،ځوکه یې".

"خورې!زۀ رنګینه یم".

"کومه رنګینه؟".

"د پروینې خور".

"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو. بانو حال ځیني وکړئ " ښځه ځنګه یې، ژوند دې څنګه دی".

" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".

د پروین پوښتنه یې ځیني وکړه . د پروین له توره بخته یې داسي خاوري بادولې . " د پروین دي دا اسي تندای خاوري وخوري. دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه. کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو. د اکاپه کور کي مو سختړي وړي، تر هغه چې زهٔ وادهٔ شوم. زما ډېر ښهٔ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې زماوپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړي چې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي. د دې چې له چا سره وادهٔ وشو، هغه د ملا زوی وو. په خپله هم ملا وو، دوه ورونه یې نور هم ملایان وو.

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړي وې، ببرته یې پري ایښي وې. دا زما اخښي هم لکه خپل ورونه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی. دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه. یو څهٔ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه. واخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې در ې لکهه روپۍ ورکړې . اوس نو هغه تربرونه زما واخښې ته تل پېغورونه ورکوي . وای څنګه مو د پښو ماتې در څخه ماته کړه".

"تا له پروېږې ښهښتنه وکړه چې پښه څۀ وه؟".

"هو ځيني ومې کړه . هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږېرو کې سپين وښښتان دي ، ښځې څوك نه ور کوي . تول ومور ته ښېرې کوي وای موږ دي خدای له موره خلاص کړي». بس ودرېدو حميدالله ږغ وکړو "بانو راځه".

بانو رنګيږي "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپروېږې ته دعا کوه".

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کې کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو . له يوه او بله يې ښهښتنه وکړه . "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر يوۀ ورته ووئيل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو. ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو. دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لاړ یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو ، ښځۀ غوږ وېښتان ،خواپاکې جامې،پالش څپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی . یو نه وو ،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به یې وویل " ولي داسي کوې ، دا خلک بې واره پرېږدې". هغه به وویل "دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو". داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته یې مخ ور واړوه " داماشومه موڅۀ ده؟".

"صاحبه! لور".

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه یې پر خولۀ ورتلو هغه یې ورته ویل . اخره خبره یې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تنهې

نن هغه کور چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې . چا به ويل خوابنې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چ ې ور شې بېخي سړی په دې نه پوه ؤبې چې دا اوس د انارګلې لونه دي که مړندي .
چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی، د وير کڼه هم ور سره راغله. د دوی په کور کي يې وا ړول، دوه درې کاله يې په شنه زړۀ سره تېر کړل چ ې پوري ستړي شو ،خپل دريم زوی ته يې وېش ور کړی. هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی. په هغه يوازي کور کي به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شين زړۀ وو. د څو اولادو خاوندان شوخو سره پوه يې نه کړو. اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته مجبوره شوه.
”رحيمې لورې! بس يې ك ړه ، تر څو به داسي ژاړې، وخپل ځان ته ولې ګورم اچوې . ټوله ورځ دي سترګې سرې نيولي وي. لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري “ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار یې نۀ شوم ښاده، ښېخي به په دوی ښاده شم“ .

راحیمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور یې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځیګر څه لمر په غرۀ پټ وو ،هسي یې ژړې وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحیمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره یې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدایه! که له ما څه یو داسي ګناه شوې وي ،زۀ نه یم پوهي شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بیا خو په دې کي څه شك نشته چي یوځ (بدل، ګټه)یې ضرور را کوې“.

راحیمه هغسي د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس یې پورته نیولي وو . مور پر ږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېړۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه یې په کور کي یوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشنۍ زوی یې بغاري وهلې .

د مشر لېورۀ یې توخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم یې په غېږ کي پورته کړی ، جیب ته یې لاس کړوخوړه یې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلی سره کېنېنستو. "وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې ته په دې کور کي ناست يې ، کله دي مور درته راځي ، کله ورور. يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دي له موږه سره ګزاره نه کيږده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نيولی دی . راځه دا مور خواره څه کوې چې پريشانه کوې يې".

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کي کوم ه کمي وه چې داسي يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وستالو. ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چي خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخواری تېرېدې نه به داسپين سترګې وای" .

"راحيمې وربنداري! خوا مۀ بده وه، زۀ منم چې بدکار يې کړی دی . تا هم د اسړی ډير له ځانه لېږي کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښي ونيشي . هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستابه بياخولۀ وازه وه چ ې څۀ به پر خولۀ در تلو هغه به دي ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل ـ تر دې ځایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به یې ستړی شو، مخه به یې را وکړه د مور خونې ته به راغلی چې زړۀ به دې غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دې له کوره تور کړی بیا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارینه خو دا دومره څۀ کولی شي کوم چې یې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پیداکېدونکی دی ـ د ماشوم د پیداکېدو وروسته کیدای شي یوه فیصله وشي ـ ورېنداري! زۀ کورته ځم خو دا یاد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجیلۍ وتښتوله که ته سیاله وای نن به دې مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه“ ـ

په کور کي مور ډېښتنه ځیني وکړه ”زویه ! ورغلې ، څنګه وه؟“ـ

”ښه وه، موري خولۀ یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه“ـ

”زویه! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه څ ۀ کوي“ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکينې تهٔ ولاړه شه اوبهٔراوړه ډېر تږی يم" .

"موره! زهٔ خو پر سکين ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به يې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کي نه لرو".

سکينه اوبه په لاس کي ولاړه وه ماشه ګناه کړې ده "زهٔ به ولي ځم ؟. بد به نارينه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فيصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفيصلې دي؟ چي دګناه ګارسزا ويوبې ګناه ته ورکوي".

سکينه په سکول کي اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بيا چې دا خبره پېښه شوه ببخي له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرين هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجيلۍ يې وتښتوله، ټوله غم يې موږ ته جوړ کړی".

سکينې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا يې پر موبائل بل چاته ګايېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده . اختیارونه یې یو له بله واخیستل“ .

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم . پلار یې له خپلې مور سره ږغېدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي .

انا”سکینې لورې! ځورشه خپل کار وکړه ، ځځه کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې“.

”زهٔ اوس څهٔ وکړم؟“.

انا ”ولاړه شه خپل کار وکړه“.

سکینه چې دباندې را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه”موره! د هلک وپلارګنۍ ته مو یوه سکینه ، پنځه لکهه روپۍ ورکړې . د نجیلۍ وپلارګرۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ ، دوه لکهه روپۍ ورکړې“.

سکینه وهغه دېوال ته داسې وچ ولاړه وه لکه یو لرګی .

زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله . په خونه کې هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه ، یو خت یې تر خولۀ چیغه وختله . زرمینه لګواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل . سکينه چې په ژړا ستړې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداريې! ټوله ټکلي شرين کاکا په دې کشمکش کي اچولی وو، د دۀ دي خدای يوه هم نه سموي . دا د دوبي شپې او ورځي ، هر سړی په خونه کي ويدېدو پر خپلو لوښو يې وېره شوه چې دی نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښنه را وشي . د ټولو به رنګ په بد شي" .

"موره! موره!".

"ځۀ وشو قربان".

" موره! خوب مي ليدی".

"بيده شه زما ګرانې! خدای به هر څه خير کړي".

"موره! تۀ ولي دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي . يوه ورځ به زۀ هم داسي له دې دنيا څخه رخصت شم".

موريې پرخولۀ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مۀ وايه، خدای دي د عزت مرګ در کړي . دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دی".

"دا تاسو دوو څۀ شور جوړ کړی دی خو ويدې شئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سړې! هسي د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، تهٔ خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښايسته لور تا په بدي کي ور کړه . زهٔ کله هم حق نهٔ در بخښم".

" ښځې! تهٔ راته ووايه، ما څهٔ کړي واى. که تهٔ وايې څان مړ که يا ورور، زهٔ دواړي نه شم کولاى ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څهٔ يې پر ځان ټېوول.

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه چېږي" .

سکينه " دا څهٔ کوې؟، ټدار ي!".

"ستا د وادهٔ تياري کوو، دا ټولې ستا د وادهٔ جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خداى دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابښې خپلې مېږور ته د وادهٔ جوړه راليږلې وه او څهٔ نور سامان ، خو کور د وادهٔ نهٔ، د وير کور م علومېدى . د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نهٔ را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشرۍ مړور"موره! موره! نکریځي ".

"څوك يې غواړي؟"-

"موره!دا تهٔ څهٔ وايې؟. سبا تهٔ سکينه په سپينو لاسو ودوې".

ټوله شپه تيره شوه . بابك هم ژاړي . "انا !مورې څهٔ وکړو؟".

دسکينې تر خولهٔ ساه نهٔ وځي . "ورشه په الماري کې دي . سمي يې وروله‌ګوه داسي نه چې سبا څوك پر وخاندي".

د سکينې پلار "سهار مورې د هر کور يو يو سړی راغوښتی دی، د ډوډۍ د پاره او بله خبره موره! داسي نهٔ چې ت اسو چپې رپې وړغيږۍ، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو يې ورسوي ".

"يا زويه! ليوني خو نهٔ یې".

"زړهٔ مي په خدای شين دی . زهٔ ناني درالبږم ستاسو هر کار به در کوي . زهٔ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه وي وتلې . زهٔ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اوريدلو توان نهٔ لرم" .

"سمه ده".

"خدای دي مخ ته ښهٔ راپيښنه کړي، خدای به يادوو ، نور نو مورې څهٔ کولای شو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاک ټاک ښځې راغلې. هرې   یوې چ ې به ناوې ته
کتل، زړونه یې پر سو ځېدل. د هرې ښځ ې سترګې داسي
تکې سرې وې لکه د ناوي د مور. ټولو داسي ګڼله چې "دا له
یوې نجیلۍ او سړیه پیښبه ده، څو کورونه یې وران کړل.
بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".
یوې ښځې په دوی کي ووئل "بنګلو له ځي څه کنډوالو له خو
نه ځي، بیا که یې مېړۀ سیال وو په لاس کي به یې ونیسي ".
"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي".   د کلي ښځو ډوډۍ
خوړه سره رېغبدې.
زوم یې دننه کور ته   راوستو. نکاح یې و تړله، له ناوې سره
څلور ښځې له ځوابنې سره ولاړې.
نکاح وتړل شوه، سکینې په ژړا کي وشېږین کاکا ته ښېراوي
کولې.
د سکینې مور" لورې! ته شېرین کاکا څۀ کوې؟. تا دومره
قرباني ور کړه نور ،یوځ به یې خدای در کوي".
"موره! زۀ به دی بیا کله ووینم چې جوړ زړۀ په یخ کړم".
"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودریدل ـ اوبه یې پر وغورځولې ،   ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و ـ د سکینې میرۀ داسي ځلېدی لکه د اسمان ستوری ـ خېښانې هم داسي په مات زړۀ وې چې خدای به څۀ راسره وکړي ـ
د زوم مور سکینې ته منګی کښېښوولی، په ښی پښه یې مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه ـ خو د کلي ښځو انګۍ و   یلې، د یاسر ناوې به ځنګه وي، په بدي کې یې راوړې ده ـ
ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله ـ د یاسر مور ډیره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسي خبره بیا د چا له خولې نه واورم ـ ټولې ښځې داسي شوې لکه د هر یوې پر سر چې اور بل کړی "وریندارې! د دوی دومره خاطر مۀ کوه".
"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان یو".
" که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو".
"زۀ منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زۀ و دوی ته نۀ ور کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې".

"زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړوور ځوك كار وه نه لری ، زۀ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړوور لالیدلې نۀ ده، تۀ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه".

"خاوري دي وخري شربت".

"دا څۀ وایې؟ـ نن زما د زوی وادۀ دی، تۀ ولې داسي کوې".

"سمه ده،زۀ خپله ور ځم".

د یاسر مور د باور چیخاني مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله "خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کښېنولو ځوك يې ښتنه".

د یاسر مور چې خپله مړوور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ "دا له هغه وخته ولاړه ده ولې یې کښېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده". د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی "دا ستا ایندرور راته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښاغلي تاسو خوا مهٔ بده وئ ،ځو ورځې دي خداى به يې تيري کړي“.

”زما لور چې وکړل هغه به مي په زړهٔ کي ازغۍ وي ،خو زما مړوور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښهٔ وي، خو پر هره خبره بايد خوا نه کړو بده“.

د يوې ښځې ږغ شو ”ته دالته ناسته يې له دوى سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لوېږي مري څه ور کړه.......“.

”تهٔ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوى سره دريمه شپه هم تيروې“.

”ماښام مودسکينې پلار را غوښتى دى ، هغه راځي“.

”ښهٔ ، خو يوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“.

”سمه ده ، موږ ورته ويلي دي نه به راځي انشاء اللّٰه“.

د ياسر کوشنى خاله ځان ور وپېژندلى.

”شهٔ دى، تاسو د دوى په خبر و باك مهٔ کوى. ياسر ډير سمجداره هلك دى“.

”تاسوچاى وکړى ، سکينې ته يې هم ور کړى“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور" لوري! مور اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورن ی خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خوابنې،خسر او لېورو به هره خبره بې ځان نه بوج کوې".

سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل.

د ياسر مور"غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".

"سمه ده مورې!".

سکينې په خونه کي يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو.

"ياسره! راځه چې ناوې ته دي ورولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده. زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې ، دا مور په بدي کښې راوړې ده. راځه".

چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښي وو چې"دا به ځنګه وي. ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوځ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رنې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه". ټوله شپه د دواړو په خبرو تیره شوه.
یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره شه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".
د وادۀ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو.
نور هر څه ښۀ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بېخپل زړۀ تیرول.
نن یاسر سکینه د خپل پلار کره بوتله. "دا خرڅه واخله،زۀ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې".
"نۀ یاسره! داسې بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم".
یاسر"ښۀ ، زۀ ځم".
خوانبې" نن نه شې تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ، شپه به راسره کوې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نه اوس ځم چې بيرته په سکينه پسې راغلم بيا به شپه در سره وکړم“.

مور يې په مخه ښه ورته وويل ، سکينه ورسره را ووته، تر هغه يې په ياسر پسې کتل چې دی ناام شو .

مور ”نه شرمېږې چې په دروازه کي ولاړه يې په ياسر پسې ګورې ،که د کور نورو بندګانو وليدې څه به وای“.

”مورې! هر څه چې وای، زه رښتيادرته وايم ، زما بې ياسره يوه ګړۍ نه تېرېږي . اول مې شېرين کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت يې پيداکړم په پښو کي ور لوېږم معافي ځيني غواړم چې وما ته يې د ژوند ملګرى، د ياسر غوندي را پيداکړی“.

د سکينې مور” لورې! خدای دې عمر ډېر کړي چې رايې وستلې بل چې مې نه وليدې، زموږ تر کور د دوی په کور کي په ښه رنګ شوې يې“.

”مورې!شېرين کاکا يا يې ښځې راځي او ښځې يې څنګه دي په کورکي ګزاره سره کوي اوکه نه ښه دي حال يې مه غواړه“ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکینې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې پوښتنه وکړه "لورې! سکینه چېرې ده ؟".
"موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی نټل یې کی واهی، په خونه کې پروته ده. یو ډاکټر ته یې بوځه داسې نه چې یو څۀ په وشي".
" سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".
"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی".
"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".
"سمه ده،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دې کورته بوځي".
"یاسره! لږ ناروغه وم".
"ولې خیر وو؟".
"هسې مې پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو".
په خپل موټر کې یې ډاکټر ته روانه کړه. د سکینې په وجود کې د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تک ژړ وو.
یاسر شیشه پر برابره کړه. "سکینې! رېغ دې نشته دا ولې؟".
"یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه ـ دومره خو هم نه یې کمزورې".

" یاسره!زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبري په اورېدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې ـ "دا ده لېونتوب خبرې مۀ کوه".

"ډاکترصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کې هم وهي" ـ ډاکتر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کي پر کټ پروته وه ـ نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دي په دې نازکه ناوې ارمان مۀ کاږه ، تۀ خو د دې سر ته کښېنې ـ بس له ننه پس زۀ ستا کره نۀ راځم".

"څه تروره په مخه دي ښه شه ـ نوره دي نۀ غواړم". ترور یې درب ګیټ بند کړی او ووته ـ

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زۀ ،زۀ،زۀ مرم ـ زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که بړې دومره نازولم لکه خپلې مور ،په دې ښاه سته کور کې چې چارپېره پخې خوړې، په منځ کې یې ډېره غټه چمني وه . پر چمني چارپېره رنګ په رنګ ګلونه .
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر ټول کلې لوړ ې د خاورې پر یو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځیګر د لاندې کلې له (څا)او به را خېژولې .
ښ که مې څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې یې غاښ نه وو. زما د مور تك سپین واړه غاښونه یو هم نه وو وتلې .
مېړۀکه مې د پلار د عمر وو بیا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو ، هره ورځ به یې تبه وه .
ډېرې ورځ ې به مې دا خیال شو چې وتښتېږه چ ې د بړې لاډ (ناز)ته به مې وکتل . پر هغو ښځو به مې نیت بد شو چې تل به د ښو له بدرنګتي ږغېدې .
په دې کې دوه کاله تېر شو. رقیه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مې د دې کور و ابادېدو ته لړ زړۀ غوښت .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس به د   دې کور په يوه بله خونه کي هر   مانبام يا ماخوستن د ع‌وه وه ، موږ   به کله د   يوې کله بلې خونې ګوانښ ته ورتلو - تر هغه چې تر دې ځايه را ورسېدو ، زموږ په کلا کي به هره ورځ د سرو جنګ وو- د کلي خلګ به يې ګوانښ ته راتلو-
په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وېش يې را وکړی، مځکه يې زما   مېړۀ ته د درو   سره ورونو برابره ور کړه - دوکانونه يې زما ومېړۀ ته درې ، و نورو ته يې دوه دوه ور کړو- يو دوکان يې زما مېړۀ ته په مشري کي ور کړی -
چې له دې ويره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نيك محمد زوي را کړی -تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به يې په غېږ   کي وو دابه يې ورته ويل ” له موركۍ ځخه خدای واخس ي‌ته ، موركۍ ته به اوس خدای نېكو ور غټ کړي - د موركۍ بل ارمان نه وو ، بس دا يو ارمان يې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی - اوس به موركۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر يوه او بله خوا به يې مچاوه، دابه يې ورته ويل“-

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دواړو مورکۍ د خدای په کار شوه . کېدای شي سکنۍ مور مي مړه وای ، دومره به مي نه وو ژړلي . له دې پس مي مېړۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړی ډاکټر ته يوشئ" . يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله .

د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټرته يې يو وړی . د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د وروڼو په ميان کي پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتي ده . پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شو. يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مي موټر راغوښتی دی کډه کوو".

"سړيه! پر کمه ځو،دا مځکه وچاته پرېږدې".

"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه. موږ به ښار ته لاړ شو،يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځ ې له جنګه خلاص شو. شکر دی په ښار کي دوکانونه شته ، د هغو کرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرايې په سرای کې مو واړول. نېکو يې په سکول کې داخل کړی. ما د ښار نجونې ليدې، ټولې سکول ته تلې. څو واره مې ورته وويل "سړيه! دا رقيه به هم په سکول کې داخله کړو". سړی وماته معلوم وو چې يوار به يې چك کړو بيا يې هغه چك(نۀ) وو. په دې ډول موږ په ښار کې ژوندکاوه، کله د کرايې په يوه سرای کې کله په بل کې.

اوس به رقيه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې يوه ورځ رقيه غوځاره شوه، لاس يې مات شو. په رقيه نه وم حيرانه، په خپل سړي حيرانه وم. په لاس مې ولاړو ۀ، په سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دي کړی بيا يې په تلو کې ګزاره کولای شوه.

څو واره ما او سړي رقيه ډاکټر ته بوتله، لاس يې جوړېده نه کول. هر وخت به په چېغووه، د دردو په ګولۍ يې ګزاره وه. يو ماځيګر مې سړي ته وويل "سړيه! دا رقيه خو ډېره په تکليف ده".

"ښځې! څه په وکړم، داسې ډاکټر نه دی پاته چ ې موږ نه يو ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سکندې والا ته به یې ور ولو“.

”خود یې ور وله“. جېب ته یې لاس کړی ، څلور سوه روپۍ یې راته ونیولې . ”سړیه! زۀ روپۍ څۀ کوم، ته ور شه رکشه را وله“.

”ښځې! زۀ د تلو نۀ یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، ته ده ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یا به یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مي درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کښېنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د کور په یوه ښه نه دی ، د کور په ښه خو مۀ وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ یې کړی وي “.

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار رږغ کړی“ بابا را واړوه سل روپۍ “.

ما ور رږغ کړو ”ته یوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځودرېږه ،رقیه چې په تکلیف ده ز ۀ څه وکړم ، ولې په
احتیاط نه تله".
ما ورته وویل "ځرا شه چ ې یو لاس در مات کړم، ځڅومره
چيغې وهې".
"ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ځ بیا دومره
زوروره يې".
پلار یې جیب ته لاس کړی، سل روپۍ یې ور کړې -
" زویکه! اوس ورشه، رکشه را وله".
رکشه یې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو - نبکو
د سړیانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته - په
خونه کې یوه چټای خوره وه(هواره)دېر ې ښځ ې ناستې وې -
د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړونې پر سر وو-
د اکثرو د ماشو مانولاس یاپښه به مات وه - یوه ښځه
ښکارېده چې ماته پښه یې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر
تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه - ما پوښتنه
ځیني وکړه چ ې "په پښه دې څ ۀ وشو"- دې خبره دلې دوري
کړه، حال یې رانه کړو ، بله پوښتنه مې بیا دا ځیني وکړه
پلار در سره دی که ورور".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مې کتل، په خيال کې مې د دې د مېرۀ تصوير جوړاوه . داسې ځنګ ځوان به وي ، ټور غټ وښتان ، په لوڅ سر ، ږيره او بريت دواړه خرې يلي چ ې دننه راشي د سپنتهو خوشبوي به يې دا خونه له بد بوي ځخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ،يو سپن ږيري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ښ‌را ولاړه شه".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني)ـ پر ځان مې شکر وکيښ، له ځان سره مې وويل سختړې يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقيې لاس ونيوو ،خولۀ يې له نسوارو ډکه وه ، چتهای يې را پورته کړه، نسوار يې توکړل . دۀ د رقيې لاس ته کتل ، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کې يې د رقيې پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټک مات شو. رقيې چيغې کړې، دۀ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”بس بس لورې! كه خداى كول زياته جوړ دى“.

لاس يې ببرته وتاړ ى، موږ درې س ؤوه روپۍ ور كړې، راووتو. كور ته راغلو. رقيه درد و اخستې وه، نور ې ورځې يې يوه ګولۍ كوله، په دې ورځ يې دوې وكړې. خداى يې د دې سړي لاس شفا كړى وو، د رقيې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو ،يوه ورځ سړي راته وويل ”ور شه هغه صندوخ كي پراته كاغزونه را واخله“. ما هغه كاغذونه ورته راوړو ، دۀ چې كاغذونه په رېږدېدلي لاس كي نيوو“ښځ ې! زۀ دا خپل جايداد د زوى په نام ۀ كوم او بله خبره زما وروڼه چې په ژوند نه راغلو ، په مرګ مي ضرور راځي . د نېكو د پاره نه ستا د پاره. ښه ځوانه ښځه يې پاته ده ، دابه يو په نكاح كړو. نه نه تۀ د خپل اختيار يې، هر څوك چې ستا خوش وو هغه وكړه“.

يو سهار پر لما نځۀ ولاړ وو،غوځار شو. ما دى سماوۀ ، رقيه ورغله نېكو يې را وستو. د نېكو تر راتلو له مخه د دۀ روح الوتى وو.

هغه د دۀ خبره وه ، په مرګ يې دواړه وروڼه راغلو . تر هغې ورځې ناست وو چې فلتحه ختم ېږه . د دۀ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه ـ ډېر مي ورته ووېل ، ډېر مي ورته ووېل ـ نیکو سر نه خلاصاوۀ ـ په هغه ورځ یې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به یې کښېنوو ـ ځوانه ښځه ده ، مور به یې له عذابه خلاص شي بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځیني ورکړي" ـ په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو ـ

"نېکو زویه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان یوه کړې ده" ـ

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم ـ زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته ووېل " په سکالرشېپ دې جرمني ته لېږم" ـ خدای دی وکړي چې په (بي اې)کې ښۀ نمبر واخلم" ـ

"زویه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بیا که دي بخت ملګرتیاهم وکړي، زۀ او رقیه به ښنګه کوو" ـ

"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي " ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ یې بیاڅۀ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانو کې".

"یا مورې! په ټوله صوبه کې".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو ،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ې! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه یې در کول ـ له ماما سره مې خبره وکړه چ ې زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو. زۀ خورې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خورې دي، ګزاره به څنګه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څۀ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کې د اوبو غوړپ ن شته ـ د ښار خلک دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ښته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کیږي چې څنګه سپرلی شي، خلک اوبه پر وارکړي ـ
که اغاجان ته ووایم چې ورشه اوبه را ایله کړه نو بیا به سور او شین کیږي چې زۀ څنګه د خلګو په وار اوبه را ایله کړم ـ
انار ګلې په درب بالتې کښېښوده ـ لوښي یې له خپلې خونې،څه یې له نورو خونو را ویستل، سره یو ځای یې کړل ـ انار ګلې چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د یور د خونې لوښي یې هم مخ ته پراته وو، لوښوته یې کتل له ځانه سره بڼېدله ـ هیندرور پر ږغ کړی "وریندارې! نه یې ملامته نن دې بیا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسې بږدې لکه پر سکروټو".
دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څۀ د یوخان بنګله خونه ده ـ زۀ په دې زړو کنډوالو کې اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”وريندارې! خولۀ ونيسه . ما تاته کله د کور پيغور در کولی . ستا غه خوهم بنګلې نه دي“.
”بس ، بس قدرمرې! نوره مي مۀ ګايوه“.
اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی”دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی . خلک مۀ راباندي خندوی . دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصې کړي . ټوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی . نه خواشې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی “.
”اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم“.
”څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی . زۀ مو هم نه يم ذمه واره“.اغاجان پټهو وخنډلی دباندي ووتلی .
”تۀ خو به هم يوار له کوره وتې . ټوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورنهو و لاس ته ګورې . خاوري دي شه دا دوې ګونۍ پټاټې چې تا موږ له راوړې“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګله له ځانه سره ګډه وه. لوښي يې يو رنګه ومينځل.
خپل ورۀ يې واغښل.
”ورينداريې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی. دا خو به تر
مني پورې داسې په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی“.
”ښاهستې! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه
وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره
په کيږي“.
”نو بيا يې څۀ ويل؟“.
”هغه ويل يوازې زۀ په دې کور کې اوسېږم، که نور هم اوسي
.بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسې خبره ده، ځه تۀ هم
ماښام په ماښام! پلار ته ووايه. سهار يې وغواړه“.
”تۀ را نږدې شه. دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه. د دې هم
څو ورځې دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کوړکه چرګه
بار کړی“.
”خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای“.
دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل. ماشومان يې اسکول
ته تللي وو. کشرې وريندارې په ايندرور رږغ کړی”قدرمنې!
راووځه. څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”در وځم وریندارې! خو زهٔ چې کله د سینځلۍ ښه بوی وي، ادې رایاده شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به یې په باغ کې بشکي کولې یا به یې ساګ کول“.
”ژر راځه چې د څاښت چای وکړو“.
”تهٔ درځه زهٔ دا شیان خوندي کوم درځم“.
دوی چې څنګه په برنډه کښې سره کښېنستې. انار ګلې چای راواخیستې. په ډبې کې یې یو څو کښکره ګوړه ورسره را اخیستې وه ،شاپېرو هم په ګېټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا ولیده نو غټه سا یې وکښله او وې وویل ”یو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی“.
”ستړې مهٔ شې“.
”خیر یو شې. کښېنه اوس بیا ولې ولاړه یې “.
”زما له قدرمنې سره کار وو“.
”هغه هم راځي کښېنه ، چای به وکړې“. د دوی دواړو په نیت شاپېرو پوه شوه، له شرمه یې ږغ نه کولی.
قدرمنې چې خور ولیده نو یې وخندل ”تهٔ راغلې“.
”هو. ما ویل که ستا سم پړونی سته زهٔ تلم ډاکټر له“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر څۀ کوې".

"د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله".

" څوك دي بيا يي".

"جميل ".

"سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه".

"څۀ وکړم ، خداى را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي".

"دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميړۀ خلګو په لوى لاس لېونى کړى دى. ستا ژوند در خوري. خداى دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو".

دواړي وريندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې "قدرمنې! د دوى مخان ولي پړسېدلي دي ".

"بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي مورکۍ ته يې ګورم اچولې دى".

"د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه".

"ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه وريندارګانې رنګ در بدوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني . تۀ پړونی راکړه زۀ ځم".

"تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم".

"زۀ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم . سره غرمه شوه".

انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې" نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې . سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته ".

"زۀ په دې شيانو نۀ پوهېږم خو ماځيګر يې وړو".

"بيا نو ښۀ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای".

"خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دي تر ما پوري منډې نۀ وي".

"ستا پړونی دی زۀ کله چيري وتلم . خور يې بيرته درته راوړي".

"ما درته وويل زۀ يې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم".

قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه .

انار ګلې پر يور بړغ کړی "ودي ليدله ښنګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې . خدای هم خپل کاره پيرېني . توبه توبه ". انارګلې خپل غوږونه ونيول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم" ـ
"اغاجانه! ولي داسي نارې وهې ـ ښځې خو در څخه بېزاره دي"ـ
"اوس ما هم دغسي بېزاره کوې لکه دوی"ـ
" یا یا"ـ
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده ـ تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کي لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم"ـ
"ولي دوی خپله سترګې نه لري چې زۀ ورته ووایم ب یا به وايي چې سپین سترګې د ی ـ د دوی په وخت کي خو بابا ژوندی وو"ـ
"اوس که ما ورته وویل بیا به وايي چې ډېر په عذاب دی"ـ
"که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم ـ تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مۀ لره ـ سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي ـ ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زۀ واده کوم ـ تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي ـ د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم. تهٔ دا لوښي یوشه، زهٔ څهٔ ارام کوم بیا ځم لمانځهٔ ته“.

د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کې هم اوبه راغلې. ګړدي ښځې والې ته ولاړې. که د چا به د اوبو مشین وو هغو پهمشین اوبه ډکې (یوړې). انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه. قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې. پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې.

د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرۀ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي.

دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی. په دې حال کې به هم دهٔ څکّول ، ور وښو په د چرسو په سګریټ کې هیروین ور واچول. کله چې به د دهٔ چرس نه وو، نور به په عذاب وو. د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو په دهٔ تعویزان کړي دي، لیونی شو“. چا به ویل چې” دهٔ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي لیونۍ شو. خوارکي له ماینې سره دوه کاله هم په شۀ زړۀ نه کړو تیر".

هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو. د دوی کره نه څوك د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو یې خالي مور او ماینه پیرېندلې. څه وخت چې د شاپېړو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ویل"لانقي ارمان یې مۀ کوه چې تۀ یې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لاهم تۀ خوابدې یې".

عبدالله ، شاپېړو په خپله خوښه غوښتې وه. دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لادوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر. کله چې یې نشه نه وه نو شاپېړو به یې داسي وهله چې یوار یې د مخ غاښونه لاهم ور مات کړل. شاپ ېړو هم داسي شوه چې کله به ګایده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بیا لاهم خلګو ویل چې "دا ښه ښځه نه ده. د خسر د کور حیاء یې اخیستې ده".

کله چې به د پلار کره ولاړه، د وریندارګانو په تندي به پوه شوه. ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدایه! میړۀ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروڼواو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای ـ
ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن
مې دا شی پکار دی ـ خدای یې فرق کړی دی ـ یوه لور لرم
ناروغه ده ـ سمې خبرې نه شي کولای ـ خدای له هرې خوا را
باندي نغښتې ده".
د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه ـ انار ګلې پر ږغ
کړی"ځنګه یې، ولي نۀ راځې زموږ کره".
"څۀ درته ووایم ـ انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی
تمامه شپه او ورځ چ ږغي وهي، له بلې خوا مي هغه لور ده ـ
نن یې هم هسپتال ته بوتله ـ".
"ښۀ، نو اوس څنګه وه".
"هغسي وه ـ ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کي یې
داخله کړی، خو دوی چیري دومره وس لري ـ ویل یې چې
موږ څو واره عبدالله په هسپتال کي داخلۀ کړی، څۀ فایده
یې وکړه ـ که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".
انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کي یې چپه کوله ـ
دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي
به یې لور د"هسپتالۀ څه رااخسړتې وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښځې، لور دې چا ور سره يوړه“.

”هغې لېږې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لګوي. زۀ خو وايم چې يوار دې خداى په داسې شرمو وشرموي“.

”هغه بيا ولې؟“.

له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړى، ولاړه شوه.

” انارګلې يې هيندرور ته غوږ ورا نږدې کړ ى ”ټۀ خبره يې شاپېرو څۀ لرې، دا څۀ وايې. د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونى دى“.

”لېونى دى که پرسد ، زما په خيال څۀ لري“.

”توبه کاږه توبه ، دا څۀ وايې. مېړۀ يې په ځنځير انو تړلى دى او دا خپلې مزې کوي“.

”ښځۀ دا ګاى زما له خولې مۀ کوه ، سمده“.

”يا خوره ليونۍ خو نۀ يم. دا خو ښځۀ دي چې راته ودي ويل. دا چې څۀ زموږ کره راشي نو يې رنګ داسې معصومه نيولى وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري“.

”ښځۀ نو زۀ به دا يو ټپال اوبه لا راوړم. داسې نه چې دوى وايي چړې ورکه وې“.

”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام يې د کوشنيانو بشترې واچولې. سيده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورينداره چيرې ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنيا په يوه خبره هم ځان نه خبروي. تۀ چيرې يې؟".

"دا يم لګيا يم کالي مې اشترې کول".

"بل څوک خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګورې. ستا ليور هم ناوخته راځي".

"ښۀ ښۀ، څۀ دې ويل".

"ما د شاپېرو هندرور پر واله وليده. ډيره خواشينې وه. ډيره مو ارمان شوه".

"ولې بيا څۀ شوي وو".

"تۀ دا کالي په الماري کې کښېږده. زۀ به نو بيا ګړده خبره درته وکړم. تۀ راشه دلته کښېنه، ورونه يې هميشه دا وايي چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښۀ مخ ور تور کړي".

"دا څۀ وايې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده. خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي لیدلی. څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تیروي. ولاکه مي میرۀ داسي په ځنځیرانو تړلی وای، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم. دا دي پر دې افرین شي".

"هغه ګرده در سره منم خو یور یې وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې. ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی".

"بقه وکارې داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي".

"ریشتیا وایم. زۀ خو پر دې ویریږم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي".

"زما زړۀ یې نه مني. خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي".

"لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه. ما ویل چې یو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکتر ته په تللې واي".

"زۀ اوس یوه روپۍ ن ه لرم. ورته و وایه تر پیلي دي صبر وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د قدرمنې وروره! زۀ هم ډاکټري ته تلم بیا به ما او دا یوازي سره ولاړې شو".

"تۀ خو ما کراري ته نۀ پرېږدې. ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه". قدرمنه هم را ووتله.

"وریندارې بیا څۀ وشو".

"نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټري ته ځي. ما ورته وویل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټري ته ځان ور ښکاره کوم بیا نو ټوله حال درته وایم. یوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې".

"یا ولي".

"ګوره تۀ هم لوښې لرې او زۀ هم. سړی د چا کمه نۀ غواړي".

"تۀ خو دی راته وایې لکه چې ما بیا ټول کلی خبر کړی وي. زۀ خو خالي تاته وایم چې خدای نخواسته داسي کیسه هم وي نو باید مونږ ښه پر واچوو".

"خیر چې یو وار خو ډاکټري ته ولاړې شو بیا به هغه وخت خبرې کوو".

"خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې. ستا د وجي دوی ماته وایي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي. هر چاته وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړۀ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی. زۀ خو اوس په تا شرمیږم".

د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې "وریندارې ویل چې تۀ نوره هم ناجوړه یې".

"څنګه ناجوړه دا څۀ وایې؟".

"هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې".

"قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسې یم. زۀ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم".

کشرې وریندارې لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کې ور واچولې"په دې به تۀ چای پخې کړې".

"نه غواړم ستا شیان. تۀ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دې بیزاره یم. هیڅ هم نۀ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسې کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ګ میړۀ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم ".

"خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، دا یو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بیا نور ښځ نځ در څخه غواړم - ما پرون یوه چرګه او یو درځن هګۍ خرڅې کړې - اوس څوك نځ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي".

"دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شئ".

"خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښځ وو - تځ به دا ژوند په دا خواري څنګه تیروې - نځ له خسرګنۍ بخت لرې او نځ له میړۀ - د پلار و مور خو لا پریږده".

"اغاجانه! سبا خو له شاپیرو او وریندارې سره ډاکټر ته ولاړ شه".

"ښځ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی".

"شاپیرو ډیره ناجوړه ده".

"یو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي - اوس خو یې ګورم را اچولی دی".

"هو خود یې در اچولی دی که یې مور ژوندۍ وای او بیا تا دا ویلي وای بیا به یې تاته درك در کړی وو".

سهار دواړې اغاجان دکرایې په موټر کي بوتلې - د هسپتال مخ کي نورې کاډیانې هم ولاړې وې - اغاجان د ریسپن مخي ته ودریدی - د ډاکټرې نمبر یې واخیستی - اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راوړل.

دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی. انارګلې داسي مجلس اچولی وو لکه دا تولې ښځې چې دې پیږندي ي. د شاپېرو نمبر راغلی،انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولي اول وار ډاکټرې ته راغلې يې".

شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی. ډاکټر ورته وویل "ور شه ډیرې اوبه وڅښه بیا دي الټراساؤنډ کوم ". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله. څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړۍ وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې. ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندي پریوځه".

انار ګلې پر ډاکټر ژغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغي نۀ ده ورغلې. زۀ يې ګورم ،تۀ هلته ودریږه".

"ماشومان لرې؟".

"یوه لور لرم".

"د څو کالو ده؟".

"اوس به يې اتۀ کاله کیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نو نور ماشومان ولې نۀ ر اوړي؟“. انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو.

”بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه . په نس کښې دي دانه ده . دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړي نو ختم شي، ګني له دې څخه غټ تاوان جوړيږي . درد وي؟“.

”هو درد يې مۀ کوه . داسې درد چې زۀ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نۀ پوهيږم چې زۀ څۀ وکړم“.

”زۀ دوا در ليکم چې خدای دې دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي . له دې څخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي“.

”ډاکټرې! کوشنی نۀ شم راوړلی . زما ميړۀ په ځنځيرانو تړلی دی“.

”بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نۀ ده “.

”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې“.

”زۀ دوا در ليکم، تۀ ژاړه مۀ . خدای به هر څۀ خير کړي . خدای دې تاته نوره هم حوصله در کړي“.

شاپېرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو. د بازمحمدپه نامۀ يادېده . تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې.

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونيي را وتې. د ټولو زامنو يې پېغلې لوڼي هم وې . ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو.

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی. پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دي داسي وکړو".

"بابا! تا له ما پوښتنه وکړه چې زۀ زينبه تاته درغواړم".

"په هغه وخت کي تۀ ماشوم وې".

"تا ته چا وويل تۀ و ماشوم زوی ته وادۀ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لوڼې يوۀ و بل ته ورکړي دي".

"بابا! هغو هم غلط کار کړې دی کومه يې داسې توره ولې ده".

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه کلا کې د ېوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر خوا ور کړه .

زېنبې يو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وړه ، دورې يې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کې داخله کړه، نرسانې راغلې ډريپ يې ور ولګاوه .

چې ډريپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې روڼې کړې " تنداري! زۀ په هسپتال کې يم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی". ډاکټر راغلی نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه"د سر ايکسرې او دا ټېستونه يې وکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونیوله، سوکه سوکه یې روانه کړه چ ې د سر ایکسرې یې وشوه، وینه یې واخیستله ـ تنداري نغمه تر لاس نیولې، بېرته یې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله ـ نرسې بل ډریپ راوړی ، بېخي اوړ ډریپ وو ، هغه یې ور ولګولی ـ نغمه پر کټ پروته وه ـ

"تنداري! زهٔ جوړه یم، نجیب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجیب په ټېستهو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي ، و ډاکټر ته یې ښکاره کړي بیابه که خیر وو کور ته ځو".

"تنداري! نجیب څهٔ شو".

"راځي لورې! تهٔ لږ وار وکړه".

نجیب راغلی د ټېستهوکاغذونه او ایکسرې یې په لاس کي وې، نغمه یې ولیده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې څنګه یې".

"نجیبه اوس ډېره ښه یم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای ـ ډاکټر را روان دی له تا یوه پوښتنه کوي ، زما خبره یې نه منله".

"د څهٔ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته يې چوټ ورغلی دی ۔ ډاکټر ته به په خپله حال ور کړې".

ډريپ ختم شو ۔ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ، وخپلې تنداري ته ږغېده "هغه بله شپه چ ې عبدالله نجيلۍ راوړه بيا يې څۀ په وکړو".

تنداره "هغه يې د شپې پلار او ورونه راغلو بويې تله، زموږ وسړو ته يې ويلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ۔ ها دا يوه خبره ياده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی".

ډاکټر چې نغمه ناسته وليده خندل يې "تۀ خو دايې جوړه شوې يې ۔ لورې! داسي دورې مخکي هم وې".

"نه".

"دا اول وار دی".

"هو".

"دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ۔ نجيب ته يې مخ ور وا ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي".

نجيب وخندل "صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ ې موږ ټول کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونوکي ورکه وه . هغه وخت ور په یاد شو چې "غرمه به د کور مشران ویده شو ،مور به یو یو،سوکه سوکه، په پټه له خپلې ځپلې خونې را ووتو، ټوله غرمه به موپه باغونوکي تېره کړه . د مرغیو ځالي به مو کتلې یا به مو په واله کي ټوپونه وهل چې سړتې به شو بیابه د لوی توت تر سایه لاندي په ټالونو کي ځنګېدو . یوه ورځ ټال پرې شو، زۀ ولوېدم . داسي مي په یا د دي لکه اوس دستي چې تر سترګو مي د اور بڅرکي وغورځېدو".

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی "لورې! ستا په یاد دي چې ستا پر سر یو وخت یو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه چې وي "څه".

"ستا په یاد دي، سر ته دي یو وخت هم چوټ ورغلی دی".

"هو صاحبه! هغه وخت چې زۀ ډېره وړه وم ، په ټال کي ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مي پر مځکه ولګېدو . هغه وخت مي تر سترګو لکه د اور بڅرکي چې وغورځي . له وېري مي په کورکي دانه شو ویلای چې زۀ تر ټال ولوېدم چې سر به مي ډېر درد کاوه، مور ته به مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووېل مورې! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په ياد".

ډاکټر "تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې".

نجيب "ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو".

ډاکټر "د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که يې فرق ور سره وکړی، خو ښۀ تر ښۀ ـ که يې نه کړی وه بيابه اپرېشن ور کوو".

نجيب "سمه ده صاحبه!".

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېرې شپې يې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار بوښتنې ته وراتلو ـ يوه ورځ زينبه او د کور نورې ښځې راغلې، زينبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې يې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه ، ډرېپ ور لګېدلی وو ـ زينبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زینبې خورې! هغه عبدالله چې نجلۍ راوړه ، هغه یې ځنګه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه یم حېرانه ، په هغه کیسه حېرانه یم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وایم دوی به وماته هسې تسلي راکوي“ـ

”هو دا رښتیا دي چې په هغه شپه یې پلار او وروڼه راغلو ، بویې تله ـ ورته ویلي یې وو ،سمه په خوشالي به یې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره یې دا هم ورته ویلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی“ـ

”ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خورې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځې سترګې نه رېږي ، په کومه ورځ چې یې وتاته طلاق در کړی“ـ

”که دې سترګې پر رېږي که نه ، اوس په کور کې تۀ او د نجیب خور سلطانه پاته یاست ـ وهغو خلګو ته که یې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای“ـ

”ما به ولي ور کوي ـ زۀ یې مور .... ، تۀ یې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کي ور کوي“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چ ې نغمه زما ده ـ په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم".
"زهٔ نجیب هم نه کوم".
"نغمې! تهٔ لېونۍ یې، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او ښهٔ عمله انسان بل شته".
"زما و نجیب ته زړهٔ نه غواړي ـ نجیب وماته داسي ښکاره کېږي لکه زما ورور،تنداره مور".
"نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې".
"نجیب خو به لېونی وي، زهٔ خو نه یم لېونۍ".
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چ ې د وارډ ټول ناروغان ورته حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کي ونیوو بیا به یې د نغمې چې ښهٔ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته وویل "لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو یې وشرمولم ـ نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د ورونو. پربدي خو پرېږده". ټولوخپلې خپلې اوښك ې پاکولې چ ې احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! هغه خلک له مورږه دوې ښځ ې غواړي ، په پرېدي خو یې فرق نشته . مورږ بدنامي ور اړولې ده . که یې وتاته لاس ونیوو خو د کور د مړۀ اور بځرکي به پوه کړي، لمبې به یې یو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي. موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا نکاح له نجیب سره نن نن وکړو . یوه سلطانه به پاته شي که یې کوله ټیك ده ، که یې نه کوله په مخه دې ښه شي".

نغمې له اوښکو ډكې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره یې ور سره هوکړه. کاکا یې یوار بیا سر په غېږ کي ونیوو، په زوره زوره یې وژ ړل بیا یې پرېشانه را وکتل. دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو. نغمه، زینبه او نجیب په هسپتال کي پاته شو . څو ورځي پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ. لس ورځ ې پس به یې بیا راولی.

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو،لالا یې هم راغلی. د زینبې او نغمې دا یو مشر ورور له نجیب سره یې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بیا یې د نغمې سر په غېږ کي ونیولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کي وشوې، تهٔ دا یې نن راغلې".

" نغمې! تهٔ خو په دې خبره یې چ ې بل ځوك په کور کي نشته، ټول کارونه وماته ګوري" .

موټر ته وختو، موټر نجیب چلاوو . لالا یې په مخ کي ورسره ناست وو. نغمه او زینبه خور په شا کي په لارې نجیب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کي روان یو ،څهٔ ته دي زړهٔ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .

د نغمې وقلفي ته زړ هٔ کېدو ،هغه وخت ور په یاد شو چې مورې لږ غټې شو بیا یې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زینبې خور به چوکیداري کوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مي راوړې . یوه هغه مینجاری چې پټه په غرمه کي به زموږ کور ته راتله . یوه ورځ عبدالله ولیده چې څه یې پر خولهٔ ورتلو هغه یې ورته ویل".

نجیب "نغمې! تهٔ ولي ږغ نه کوې ، څهٔ ته دي زړ هٔ کېږي چې را وایې خلو".

"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالايې وخندل   "په خدای که هغه د   ماشومتوب عدت

پرېږدي". نجيب موټر   ودراوو، دوه اسکريم يې را

واخيستو ،يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړی ".نغمې په لاري

څو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کي اوبه

شو. کور ته چ ې ورسېدو ، په کور   کي د   کور ښځې،

ماشومان وربا ندي ټول وو . اکاګان، تربرونه ټول راغلو

ښېښتنه يې ورسره وکړه .نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترګې يې

سره ورغلي وې چ ې په خونه کي يې ژړا   تر غوږ شوه چې را

وغورځېده. تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کي نيولې وه

.د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه .

تنداري د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله. "لورې! مور

دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو

وشرمولو. په دې خوا   را کتلای نه شو. لورې! چې دا مې

واورېدو،نغمه يې له هسپتاله کور   ته راوړه . هر څه مې

وکړو تر وس مې ووتۀ را روانه شوم".

نغمې ته راغله   ، ور   باندي وغوړېده (په غېږکي يې

ونيوم)ډېرې اوښکې يې توی کړې. ښېخي تر ډېره ودېوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ، تر خولۀ یې څه نه وتو. اخر یې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".

څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ یې وخوړه بیا یې دوی سړو ته وویل چې "مور نجونه څه، یوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. مور په خپله لور ملامت یو. په څو څو واره یې ومور ته وویل ز ۀ دا سړی کوم. ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې مور سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلکو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته مور اړولې ده".

درې میاشتې پس د نغمې او نجیب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجیب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.

یوه غرمه نجیب ورته وویل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ". نغمه چپ وه.

دۀ بیاوویل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر یم".

"نجیبه! درځه چ ې ماځیګر دباندي ووځو ،جوړ په باغو کي وګرځو بیا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندي کښېنو ، تر کم لاندي چې به مور په ټال کي ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای".

"هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کي نه یم".
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې شوه ـ جوړ یې په باغونو کي ځان سترې کړی چ ې کله به نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندي وبه غوځېده یا به یې په غېږ کي ونیوو ـ نجیب به ژر په باغ کي شا و خوا وکتل چې داسي نه وي په باغ کي څوك او ښلري یا وابنۀ کوي ـ لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندي کښېنستو ـ نغمې نجیب په غېږ کي ټینګ ونیوو.
"دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندي په ټال کي ځنګېدو".
بیا یوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کي دنجیب پام په بله اوښتی وو

چي نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکي له ځان سره زمزمه کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ســاعت کي مي ژړلای
په ساعت کي مي خندلای
چې پــه ځان نه پوهېدلای
زۀ هــــــم هغسې وړه وای
نجیب چي سترګي ورواړولې دنغمې سترګي له اوښکوډکي
وې څڅېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې ډېرې کړېږې لارې ، لوړې ژورې یې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندې، تاکې پښې، ستړی ستومانه - یو ماښام د یو کلي له څنګه تېرېدو ، یو سړي ور ږغ کړو" څوک یې؟"

" مسافر یم" -

" چېرې روان یې؟" -

" په مستقبل کې مقام غواړم" -

" وروره په خدای که مې پردې نزدې اوېجه (په دې نزدې علاقه کې)د چا په خولۀ کې د مستقبل یا مقام نوم اورېدلی دی - وروره! غلط به یې په دې دواړو نومونوکې - نه به د کلي نوم دا وې، نه به د هغه سړي - تۀ راشۀ پاته شه ، شپه به وکړو لړ به اوسا شې - سبا به که خیر وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" -

" نه وروره ! ستړی ستومانه یم ، که یوار کښېنستم بیا خدای خبر چې ولاړ شم" -

" تۀ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هدیرې هم سړی نه ځي" -

" هو اورېدلي مې دي وای که دې شپه پر بیابان شوه، هدیره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هدیره کې کوه " - له لارې راواوښتو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانهٔ دې خبرې ښهٔ خوند نه کړی ور چې زما کلی او کور يې هديره وګڼلی ـ ومیلمانهٔ ته يې د روغبړ لاس ور کړی ـ تر سرای د باندي سره ولاړ وو.

مېلمه " وروره! دې خبرې دي ښهٔ خوند نه کړی را چې زما کلی او کور دي هديره وګڼلی" ـ

" وروره! که رښتيا درته ووايم چې تا راباندي ږغ کړو ، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په ياد شوه ـ دوی چ ې به ويل پلانی هديره ولاړېده يا ولاړېږي" ـ

کوربه څه په تونده لهجه وويل " ز ۀ نه يم سړی چ ې وتاته مي ست وکړی" ـ

" نه وروره ! داسي نه چ ې وماته يو ستا کور او کلی هديره ښکاري ـ که رښتيادرته ووايم د پښتنو هر کور، هرکلی هديره ده" ـ

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمهٔ ور پسې وو ـ وړوکی سرای چ ې دوې خونې پکښې وې ، په يوه کي کوربه او مېلمه کښېنستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ راغله ـ وهرچاته معلومه ده چ ې ستړی او ستومانه وږی ډوډۍ دومره په خوندخوري ،د ماړ ۀ سړي لاشوق ورته وشي ـ

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومر ه په خوند ډوډۍ خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خوني، د ښځې داسي ږغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه یې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې
.یو ماشوم ته یې الله هوکول . مېلمانۀ له کوربانۀ وپ وښتل"
وروره! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" .
" مور" .
" تۀ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څۀ محسوسوې" .
" نه وروره! ز ۀ د ماشوم چيغې اورم . کله مي هم دې ته فکر نه
دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي . نن مي هم تا فکر ور
واړاوو" .
مېلمه وخندل " فکر خو مړ ۀ نه کوي . د ماشوم خپله مورچېري
ده؟" .
" هغه د خدای په کار شوه . اوس یې (انا)زما مور ګزرانه وي .
خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه . نوم دي څۀ دی، د کوم
ځای یې؟" .
" وروره! نوم نه لرم ځکه را وتلی یم، نوم په مستقبل کي غواړم
، په ماضي کي اوسېدم . په يوه وروړ مي سبق ویلو هغه په پنځم
کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب یې کاوۀ . نن دلته جنګ،
نن ه لته غلا، په دې سترړی شوم . نن د دې پر کور خلګ به راسره
وو ،سوالونه کوه، پور ور کوه . نن د هغه پر کور بیا خدای یو
سړی پر مهربانه کړو . د چپړاسي(نائیب قاصد)نوکري یې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زما په بنه نه شو.
بیا مي په نورو دوو ورونو سبق شروع کړو . هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو . دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختله ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوۀ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه . د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو ښته ، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راو ښته . خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریي) ته ور کړه . په درو سره مي سبق ویلو ، پوورونه ، دارونه، سترې ورځې، سرې غرمې ، د کلي پېغورونه مي پر یوړو . لنډه یې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.
خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریي ته واد ۀکړه . دوی دواړو ورونو ته مي وویل چ ې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی . دا خپل کور به مو په ښاه سته وي . نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پالللي وي .
یوه ورځ په هوټل کي ناست وم . د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخښي سره دوستي ده .
"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې " .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سری (مخی)ده، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي.

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوې".

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي".

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي. ولاړېږه چې بیا دي مخ نهووینم".

" تهٔ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور ووښتنه کوي چې مشر یې چیري دی چې کشران یې راغلي دي".

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل. ولاړېږه، ولاړېږه خولهٔ مي مهٔ پرېکوه" . ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوتونه یې په ښنوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې . ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو.

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده. بي بي نسیمه ورکوم" .

" وچا ته".

" د پلاني وزوی ته".

" دا څهٔ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې".

" مړا تعلیم یافته دی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تهٔ تعلیم یافته وایې چې د پلار په بنهٔ دی، نه د ورور۔ د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه یې ګزاره ده"۔

" نه، هغه یې ما ورونو ته وویل۔ دا ذمه واري به یې کوې چې خپل کورته به ځي"۔

" یاره پخوانوځومره ښهٔ ویلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځار ېږي))۔ هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بیا تر ننه د دوی کور مانه دی لیدلی، نه مي خیال دی چ ې ویې وینم۔ له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه۔ له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دایم چې په حال کي پر را روان یم، ځم به ځم چې تر کومه ځایه ورسېدم"۔

کوربهٔ " په حال کي دي څهٔ د مستقبل یا مقام نخښي لیدلي دي"۔

" ډېرې"۔

کوربهٔ " زما په خیال دا هر څهٔ په تقدیر کي لیکلي وي۔ د انسان د وس خبره نه ده"۔

" منم دا ډېرو خلګو راته ویلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدیر دي خپل کار کوي، ز هٔ به خپل۔ سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما"۔

کوربهٔ وخندل " یاره! دا لېونی مي نن ولیدی چې له تقدیره سره شکېلي(مقابله کوي)"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتې

د ژوند شپې او ورځې داسې تيرېږي چې سړي ته درک لا هم نۀ ور کوي ـ انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شی هم نشته ـ هر څوك وايي چې (اول ځان دی بيا جهان دی) ـ په تکنده غرمه کې به هم ذوليجه نۀ پريوته، تمامه ورځ به ګرځيدله ، لاس به يې نۀ دريدی ـ

غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د ميچانو بنهاری به وو ـ ذوليجه به د منا په خولۀ کې ناسته وه، خپل د ستني کار به يې را اخيستی وو،په لګيا به وه ـ

د نن سبا په وخت کې هم د دې لاسونه او پښې داسې چاودلې وې چې په هر چاك کې به يې خيري او تور کښې بند ول ـ خدايه! د دې له حاله مو وساتې ـ د دې تر خولۀ کله هم نۀ داسې ګای را ووتلی چې د سړي زړۀ په خوږ شي ـ کله چې به يې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن کې ناسته وه ، تر ماځيګره به په خپلو سوچونو کې ورکه وه ـ خوابښې به يې په خښم ورته وويل ـ

"را ولاړيږه ـ زما د ماځيکر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن کې ناست وي بل ستا له دا تور تېيکري ـ څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مهٔ کوه ،
خلګ به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي". دا
به سپکه پورته شوه ،نور ږغ به يې نهٔ کولی. خوابښې به يې له
ځانه سره وبړېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ
وو. هغه ښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي
هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او
ورونړو ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شوه ور کولای. يو وارچي
مي د ليورهٔ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښهٔ شو چې خدای له
عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړو له ولاړه. د وريندارګانو
هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله. زهٔ هم مجبوره
شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور ښځه ډير زور
غواړي چې سړی يې زوی ته په نکاح لګوي".
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا
اوبه واخله خپل اودس په وکړه".
"تهٔ نن ولي له ځانه سره ږغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه
ککړ دي. ماښام به بيا سليم خښم درته کوي".
"هغه نهٔ صفا کيږي. ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا
کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په پلاستیك کښې وتړه ـ څنګه نه صفا کیږي“ـ

”له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوښبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګړده ورځ لوښې او د کوشنیانو وریان مینځل کله چې به مې نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سي ډوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې ـ تنداري!تهٔ به ماته بدعا کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی ـ زهٔ ستا له زویه هیڅ هم نهٔ غواړم ـ

ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تیر کړل ـ زهٔ ستا په نیت نهٔ یم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړي وي ـ خو زهٔ نن حالاتو تر دې را ور رسولم ـ د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل ـ تهٔ خپل زوی ته په خوښې واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ بدوم“ـ

”ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مږور به له تا سره د ښهٔ ژوند تیرولو کوشش کوو ـ خو داسې نه چې سبا دې بن راشي بیا هیڅ نهٔ کیږي ـ زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د بچیانو خدمت کوم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته. یو وار یې لاسو ته کټل بیا یې خپلو جامو ته. سلیم چې څنګه د مور کوټې ته ور ننوتی

"موره!زما بشتره بیا چیري ده ".

"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکۍ ستا په انتظار وي. هغه یوازي څنګه بیده شي،خلګ ولي را پوري خندوې".

"مورکۍ! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي. زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".

"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".

"څه ورشه. ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارۍ لیدلي دي. زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".

سلیم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کي پرته وه. سلیم شا وخوا په کوټه کي وکتل،په خونه کي یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو. یو څو مات کډي کډي لوښي پکښې پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکي ه واره وه. پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو . سلیم چې پر کټ پریوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلړنګ چیغکی شو ـ ذولیجه چې راټوله شوه "څوك يې؟،
څوك يې؟"ـ

"زه يم ـ ناري مه وهه"ـ

"سليمه!ته دلته پروت يې ـ تلتك د راوړم ؟"ـ

"يا ،يا ويده شه ـ ګرمي ده ،زه په پټو کي ويديږم"ـ

"سمده"ـ

"موره!نن ولي داسي ناسته يې لکه يو شی چې د ورك وي؟"ـ

"هو امينې! مابنام لږ پر کراره ويده شوم ـ سليم مي مابنام وليږلی د ذوليجې خونې ته، ما ويل لږ به ور سره عادت شي ـ پلار يې ويل زه سليم ته وادۀ ور کوم ـ ما ويل دومره ژر يې نه ور کوم چې د ذوليجې يو کوشنی ځينې وشي نو به دا پر خپل اولاد کراره وي بل به سليم هم لاس نه ځينې اخلي"ـ

"والله موره!ډيره هوشياره يې"ـ

"ای زويه! د بل د کور خواري ډير زور غواړي"ـ

"بس موره! زه خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه خوابنې را کړه ـ موره! تا به ذوليجې ته ويل چې لږ پ ر ځان ګرځه"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غریبه خو د ځان په فکر کې ګرسره نۀ وي. داسې تك سپينه نجيلۍ وه چې را واده شوه. دا خو ګرده زما لېوره تر دې حاله را ورسوله. ټوله شپه به يې ټکوله. هيروين چرس به يې په جوړول. دا بيخي کمه نجيلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسيدلې چې موږ را واده کړه. هغه به کالي ځينې کښلي وو، د اور داغونه به يې ور وکول. موږ به د دې له ژړا څخه په غوږو کې ګوتې ن يټولې وې. بس دا وو چې هغه له ډيرو نشو مړ شو".
"سليمه!تۀ چيرې ځې؟".
"ځم د مورکۍ خونې ته بيا بازار ته ځم،سودا راوړم. که ستا شی پکار دی راته ويلای شې".
"سليمه!تۀ ولې له ماسره سمه ګپه نۀ کوې. ما بد کار کړی دی که څنګه؟".
"زۀ اوس ځم دا د وروسته خبرې دي". ذوليجه وچه ودريده. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله. يور يې ښۀ ځان سنګار کړی وو، د ميړۀ ګوټونه يې پالش کول. ذوليجې ورته کتل، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ووتل. دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د ميړۀ داسې خدمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه وریندارہ چې یې کوي ـ هغه میرۀ یې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ

دا بیرته د خوابښې خونې ته راغله ـ سلیم خپل ګوتهونه پالش کول ـ مور یې دباندې وتلې وه ـ ذولیجې ورته وویل"را یې کړه ګوتهونه زۀ در پالش کړم".

"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه".

دې د نغري لوښي سره ټول کړل،دباندې یې مینځل ـ

"ذولیجې وریندارې! تۀ د سلیم لالاټوله کالي،شیان اوس لا خپلې خونې ته یوشه او ماښام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه ـ تۀ په نارینه نۀ پوهیږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې".

"اوس مې هیڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي".

"زۀ در پوهیږم خو ستا ژوند به تریخ وي ـ خدای به یو خوږه برخه در کړي".

"دی هسې هم بل وادۀ کوي".

"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي". ذولیجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم یې ماښام هغسې وکړل ـ ماښام چې سلیم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه . بل بالښته یې هم په پلنګ یښې وو خو د سلیم سر خلاس شو .
د ذولیجې د مخ بڼه نه سمیده . دۀ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله .
خدایه! دې ته اولاد ور کړې . خو د ذولیجې سترګې، ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل . سلیم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله . د ذولیجې ټوله معاینات یې وکړی او ټي.وي کي یې هم وکتله . څۀ وخت چې معاینات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابنې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان یاست . د دې ټوله وینه وچه شوګې ده بل یې ژړی په ټول بدن کي ګډه دی . مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړي دي اوس لاخپل معاینات وکړي . دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګیږي".
خوابنې یې حیرانه شوه "خدایه! دا دي څۀ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کي دي لانور څۀ لیکلي دي".
د سلیم معاینات لاتر اوسه صفا وو . هلته یې حفاظتي ستنې ولګولې . څو ورځې یې ذولیجه داخله کړه بیا یې بیرته کورته بوتله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ بده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی.
په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نرۍ نرۍ درد کیدلی.
ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه.خوابښې پر ړغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر.تهٔ خدای د څهٔ د پاره پیدا کړې یې.څو واره له ډوډۍ پورته شوې".
"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم".
"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه.دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".
ذولیجه چې ځنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو.خوابښې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه.سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلك لکه لرګی.کوشنې لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.
"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زهٔ به پر کراره شم،وګوره نن څنګه کراره یې.نن دي د هغه پښې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو ـ په دې حال کي دي د خپل تکليف حال نهٔ
وويلی ـ خدای مو دي ستا له حقه خلاسوي ـ تهٔ سر   د مځکه
جنتي يې"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او ځپلي

زرین ناڅاپه له خوبه را ویښ شو . په ذهن کي یې
ډول ډول یادونه ګرځیدل . داسي نه وو چې دۀ سوچ نه
واهو ،نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده ،څو په دغه
شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو . ګڼ
شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو . هغه چې به کله
هم سوچ واهو ،په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښۀ یا بد دوران
به ور یادیدو.
خو له خوارۀ خوبه ویښیدل او ناڅاپه د سوچونو و یادونو
حمله پرې کول اول وار وو . هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو
ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بیا دغو سوچونو او
یادونو ولې پاسولم،له خوبه یې ولې را بیدار کړم .
بیا یې زړۀ ته تیره شو چې کیدایي شي داسي خوب دي
لیدلی وي چې ستا یاد نه وي،د هغه خوب تعلق ستاله
ماضي سره وي او تۀ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې .
یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د
ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهټي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوۀ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې. کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کي وو هغو به هم د دوی په ريړۍ کي چهولې خوړلې. دۀ به پلېټونه او اوبه ور کولې
بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه. بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای. د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې. دۀ داسي محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ، خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل. يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو ....
هڅه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي. زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدۀ وليدل. په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوالۀ ګهړ وه چې ټك ټك يې کاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې کاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم کاکو يو ورځ سهار وختي د دوی د کور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټکوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حکم وکړی چې "پلار دي را وغواړه" ـ بابك هم له کوره راووتو ـ
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول"ـ
"د چيش شي خير، پنځۀ کاله مخکي چې د کوم پور رانه کړی وو،هغه پيسې راکړه، بې شرمه سړيه ـ شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره کوې چې سړی کورته در شي ـ د کور کمبلې،بشترې مشترې را وباسې"ـ
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو کړه ـ کورته ننوتی ـ دکورروغي کمبلې يې اسلم کاکو ته ور کړې ـ زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،څنګه چې پر دۀ تيره شوې وه ـ اوښکې يې پاکې کړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کيده ـ د بابك خاموشي او د اسلم غوږمبی يې له دماغه نه وتو.

بيا يې هغه ورځ ور په ياد شوه چې مورکۍ ډيره ناروغه وه، بابك له څو ورځې ريږۍ له کوره نه ويستله ـ د مورکۍ د وفات کيدلو، د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو، له خونې بهر را ووتو. اوبه يې وڅښلې، مخ يې ومينځلی ـ په کلا کي يې يو څو قدمونه واخيستل، بيرته راغلی خو سوچونه يې له دماغه څخه نه ووتو. بيرته پر پلنګ پرې وتو.

بيا يې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (بړستن) يې غورځولی وو ـ دی بيرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر يې لاس ور تير کړی او تلتك يې پر سم کړو، سر ته يې کښېنستو.

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر کي به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه څپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دۀ د برنډې په چت کي خوندي ساتلې وې .

د کوشني اختر ورځ وه،لمر لا نه وورا ختلی . په دغه اختر زرین نوې څپلۍ نه درلودې . د تیر کال د اختر سپیرې څپلۍ یې وې چې پر دۀ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې . زرین د نورو څپلو غوښتنه کړې وه . پلار یې ډیر خاموشه وو،هیڅ جواب یې نه درلودی . مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړۀ تنا راغله،ټول بدن یې رږ شو .

د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.

"زرینه زویه!هغه تاسو چې خط په کاږی،هغه رنګ اوبه څۀ نومیږي".

"هو لرم یې . بابکه!هغه ته توره ساهي وایي".

"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر څپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك به ملامت وي

" پښتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.

عدنانه! په څواره مې درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه ،مۀ وايه ـ تۀ ولي سر نه خلاصوې ـ خير بل وار به په ترله درته وايم" ـ

دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، وعدنان ته مخامخ کښېښسته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" ـ

" نه پښتې! ښه پوهېږم ، ما چې چړۍ سبق ويلو هلته خلګو د اکا ،ماما په کورنيو کې واده نه کولو ، شناخت ياري لا څه کوې ـ ولاړه شه کاکا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا کې څۀ پاته شي نه په ماکې" ـ

" ګوره عدنانه! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی ـ تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه ـ پر ما بل مېړۀ داسي دی لکه زلمی ورور" ـ

" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي څاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې ـ تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلګ ټول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم . ګوره عدنانه ! ته به له ما سره واده کوې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې . اوس ووځه چې څۀ دي په وس وي کوه يې" .

ښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بیا د عدنان په خونه کي وه . عدنان چې به په خونه کي یوځای سره ښنې کتابونه خواره واره ولیدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې ښتنې ته څۀ نه شو ويلای .

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره ښنې وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کي ولاړ وو، ښتنې ته يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې .

ښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څۀ خيال دی، ته به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېږې کړې" . عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ېږي کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " ښتنې! ما په څۀ پسې ولېږلې، ته څه کوې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل . دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې دېوال ینبی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .

" نه مې درته وویل، اوس ښهٔ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې داسې منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازی کو ې . ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه ، د پښتنې پلار ته وکړه .

" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده، پر خولهٔ لاس ونیشه " .

سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلك او نجلی دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتي وي . دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښځ ې ګلدستې ته د دوست ی کیسه کوله . عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا! زهٔ له پښتنې سره واده نهٔ کوم" .

" شرم وکړه، تهٔ څنګه زما و د مور په کارو کې ږغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وویل" .

" هلکه لګوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کیسه و مور ته تېره کړه .

" بابکه! دا یوحقیقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسي ولیدله . له حقیقته سترګې نه پټېږي لیکین خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له یوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکترۍ ډګري تر لاسه کړې، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .

" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده، دی به خود یو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله لیدلې څه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له یو هلکه سره واده کوي" .

" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجوۍ سره خوښ کړي ، خپلو کورنیو ته ووايي چې موږ واده سره کوو" .

د عد نان خبر ې چا اورېدلې یا یې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله. پښتنه دومره خوشاله وه ،هغه د چا خبره " پر یوه پښه څرخېده". د عدنا ن په زړهٔ یو لوی خدای ښهٔ خبر وو. نه په کور مځك ې د ناستي ځای ورکاوهٔ، نه پر بیابان.

تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شه هلته لاړ شه. شونډان یې پرې شوو. تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره کړه چې " پښتنه پرېږدم که ډاکټرحسینه. نه حسینه ځنگه پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې ده. یا راشه پښتنه پرېږده ، نه نه ځنگه یې پرېږدې. د هغه پلار،اکا بدنامه کوې چ ې ټول خلک یې د انسانیت او شرافت په صفت نه مړېږي ". په دې کي د عدنان له هډو نیمه غوښه توي شوه. کوږدۍ یې په دې اخته وه چې د دوی د واده تیاري وکړي.

پښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه. دا یې پوره یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای. ولي ټوله کوږدۍ باك نه په کوي".

عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو. موبائل نمبرو ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو،حسینه ځنگه یې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولې نه پورته کوې ، درسته کال وشو. ګنتې درځي تهٔ فون نهٔ پورته کوې".
حسينه " زهٔ څهٔ درته ووايم . عدنانه ولې خير خو به وي".
" هو هو چې راشې درته وبه وايم".
" نه نه اوس اوس به راته وايې".
" حسينه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم ...." . ټوله کيسه يې ورته وکړه .
" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم".
" خير دى چې زهٔ ژوندى يم له مړه ماره مهٔ وېرېږه ". فون بند شو.
يو ماځيګر سپين موټر راغلى، يو سړى و ښځه په کې ناست وو. د دوى په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو. ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو يوړى چې " ښځه او په لاس روغبړ". ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې ورك شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څهٔ".
" نه لورې! راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا عدنان کور دی".
" یا لوري! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تللی دی. تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی".
" نه بابا چې عدنان نشته ، مونږ نه کښېنو".
" خیر لوري! له عدنان سره مو څۀ کار وو".
" هو دا مي بابا دی، عدنان مي په لیدلی . ما وعدنان د واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

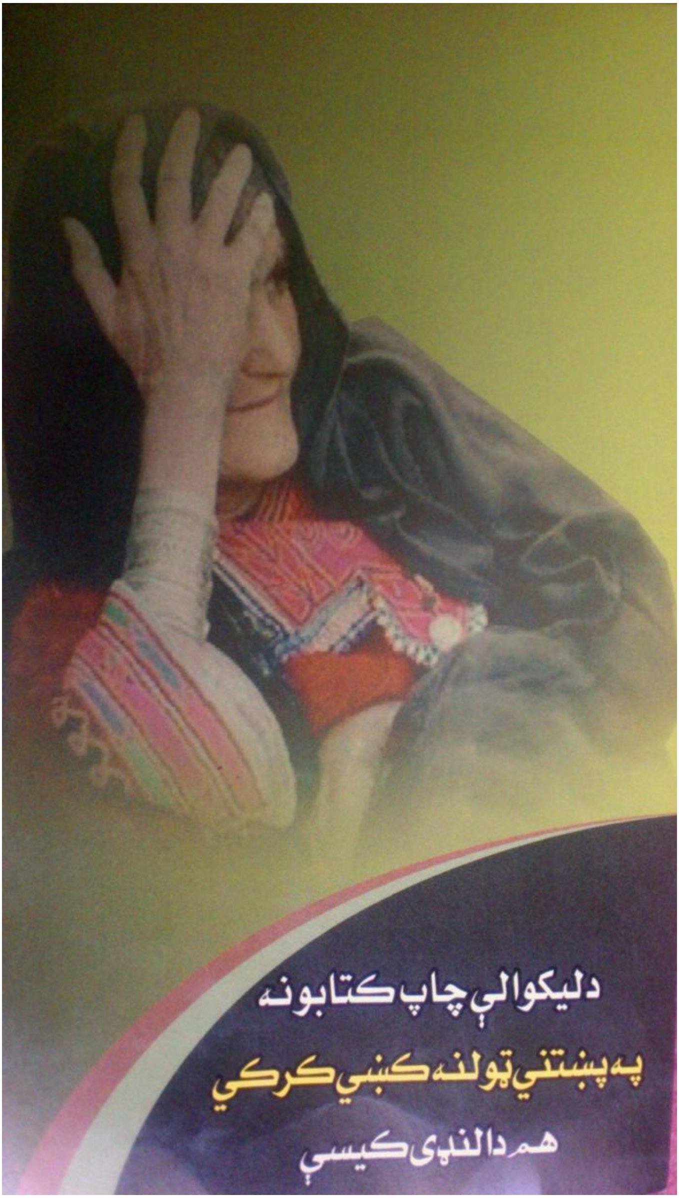

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library